

[Eilmar Baunsgaard.]

stigningen i statsbudgettet, så var det altså et nyt standpunkt hos det radikale venstre, som jo ellers aldrig havde villet være med til at begrænse stigningen i budgetterne, og man mærker jo hensigten. Må jeg nu ikke sige til statsministeren, at vi jo godt kan gøre det på den måde, som vi plejer, når vi diskuterer disse ting, og sige: hvad er det, der skal spares? Hvor er det, der bruges overflødige penge? Og så svarer jeg, som jeg plejer: min fornemmelse er, at hovedparten af alle de offentlige investeringer anvendes rigtigt og produktivt og er til gavn for samfundet. Men den situation, vi står i, er den, at vi har en bestemt portion mulighed, og i den situation er det regeringens og folketingets opgave at fordele mulighederne. Det er jo det, der er tale om. Der er ingen, der har lyst til at skære ned på investeringerne.

Men må jeg så ikke også sige, at så er vi jo, når vi nu skal snakke om et bidrag fra det offentlige til den økonomiske sanering, nødt til at understrege det, som den højtærede økonomiminister selv har oplyst i en diskussion, jeg havde med ham i foråret, at ca. 60 pct. af de offentlige udgifter er lønninger, og vi ved, at på det militære budget er nogle og 70 pct. lønudgifter, så er der altså også noget, vi kan se på, uden at vi absolut har nødig at lade det gå ud over investeringerne. Det er en lidt mere langsigtet opgave, det erkender jeg, men den er det jo også nødvendigt at have med i bedømmelsen.

Så var der statsministerens vurdering af forhandlingerne den søndag. Statsministeren sagde, at han syntes, de bemærkninger, der var fremsat fra ordførerside, kom til at give en fremstilling, som næsten kunne lægge grunden til en historieforfalskning, og det ville statsministeren ikke være med til. Deri er jeg enig med statsministeren; også jeg vil meget nødig medvirke til noget sådant, og vi kommer vel ikke så forfærdelig langt med at diskutere, hvad der egentlig var at tage stilling til, når statsministeren ind-

rømmer, at selve princippet om devalueringen var besluttet.

Men hvis vi nu skal fastholde dette med, at det ikke må udarte til historieforfalskning, så må jeg sige til statsministeren, at så burde han ikke have holdt den øvrige del af sin tale omkring handlingsforløbet, for hvad var det, statsministeren sagde til folketinget her? Han sagde: ja men vi var nødt til at træffe beslutningen om lørdagen; vi havde et nordisk finansministermøde, så var vi nødt til at træffe beslutningen om lørdagen for at kunne meddele de andre lande det. Må jeg ikke spørge: hvornår var det, Norge meddelte sin beslutning? Det var, så vidt jeg husker, nogle dage efter at Danmark havde truffet sin. Og hvad var det, statsministeren orienterede os om ved disse forhandlinger? Det var to ting: at Norge endnu ikke havde truffet sin beslutning, og at man regnede med, at Norge også ville devaluere. Må jeg så ikke spørge: hvad var det, der gjorde, at Danmark nødvendigvis skulle meddele sin beslutning om lørdagen? Jeg tror desværre ikke, statsminister, at det holder for en nærmere prøvelse, og jeg er i den situation, at jeg tror, at hvis statsministeren ikke havde grebet det an på den måde, så havde meget, også for regeringen, i dag formentlig set anderledes ud; men det er sådan en rent subjektiv vurdering.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at han havde ikke været særlig politisk i sin stillingtagen. Ja, ja, det er jo altså igen en personlig vurdering. Efter min opfattelse er det politisk, når det ærede medlem slutter af med at sige, at hvis nogen stemmer imod dette her og derved vælter en arbejderregering, så er det en politisk betragtning. Hvis man har den saglige indstilling, at det er forkert, så er det en saglig betragtning og ikke en politisk, hvis man stemmer imod. Derfor var det, det ærede medlem kom til at drage den politiske stillingtagen ind. Og — skal vi nu være helt oprigtige over for hinanden, for vi ved det jo godt — hvad er den politiske